

Arrest

nr. 136 941 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger van Tataarse origine te zijn, geboren op X te Almaty (provincie X, Kazachstan), waar u steeds hebt gewoond.

Sinds 1 april 2011 huurden uw ouders een gebouw in Almaty waar zij sindsdien het café 'Vostok' uitbaatten. In de nacht van 6 september 2011 brak er brand uit in dit café. Luidens de expertise van de brandweer ging het om opzettelijke brandstichting. Naar aanleiding hiervan werd een strafonderzoek opgestart. De eigenaar van het pand waar uw ouders het café uitbaatten eiste van uw

vader een bedrag van 900.000 dollar schadevergoeding. Luidens de huurovereenkomst was uw vader als huurder immers volledig verantwoordelijk voor de vergoeding van opgelopen schade aan het pand. Indien uw vader de verhuurder niet zou vergoeden dreigde deze gerechtelijke stappen te ondernemen. Uw vader vroeg een jaar uitstel om het vereiste bedrag bijeen te sparen, waarmee de verhuurder akkoord ging, en waarna uw ouders in verschillende cafés als koks aan de slag gingen om geld te verzamelen. Een jaar later kon uw vader de verhuurder eind september 2012 slechts 150.000 dollar terugbetalen. Omdat uw vader hem slechts minder dan de helft van het vereiste bedrag kon betalen, kwam het tot een conflict waarbij hij door de kompanen van de eigenaar van het pand werd geslagen. Nadien trachtte uw vader een lening te bekomen van de bank, hetgeen hem echter werd geweigerd. Vervolgens leenden uw ouders geld van kennissen en familieleden waarna ze de verhuurder een maand later, in oktober 2012, opnieuw slechts 150.000 dollar konden betalen. Uw vader kreeg van de verhuurder ten slotte nog een half jaar de tijd om het resterende bedrag te betalen. Eind oktober 2012 werd uw broer F. (...) door vier onbekende mannen op straat aangevallen, die hem wezen op het feit dat jullie vader tijd had gekregen maar nog niet in beweging was gekomen. In december 2012 verdween uw broer vervolgens spoorloos. Uw vader deed een aangifte van de verdwijning van uw broer, waarna een onderzoek werd opgestart, hetgeen echter geen resultaten opleverde.

Midden januari 2013 ging u aan de slag als opdienster in een café dat op redelijke afstand van uw ouderlijke huis gelegen was. Op 3 februari 2013, toen u het café waar u werkte had verlaten en zich naar de bushalte begaf om terug naar huis te keren, werd u op straat aangesproken door een meisje dat uw voornaam kende en u de boodschap gaf de groeten te doen aan uw vader. Wat verder werd u vervolgens aangevallen door twee onbekende mannen, waarbij u verschillende kneuzingen opliep en uw rechtersvinger werd gebroken. De politie kwam ter plaatse en bracht u naar het plaatselijke ziekenhuis waar u twee weken aan uw verwondingen werd verzorgd. In het ziekenhuis werden uw verklaringen door de politie opgenomen waarna zij een klacht registreerde en een strafonderzoek opstartte. Na uw ontslag uit het ziekenhuis gaf u uw ontslag in het café waar u als opdienster werkte.

Eind februari 2013 trok u in bij uw toenmalige vriend, die in hetzelfde district als uw ouders woonde. Op datzelfde tijdstip ging u aan de slag als schoonmaakster in de Almatinskiy luchthaven. Vervolgens werd u op uw gsm opgebeld door onbekenden met een onbekend nummer die u bedreigden en eisten dat uw vader actie zou ondernemen, waarna u van sim-kaart veranderde. Op 25 maart 2013 werd u tijdens uw middagpauze in een rookruimte op de luchthaven opnieuw belaagd door twee onbekende mannen die u betastten en wezen op het feit dat uw vader het verschuldigde bedrag nog steeds niet had terugbetaald. U deed vervolgens aangifte bij de luchthavenpolitie, naar aanleiding waarvan opnieuw een strafonderzoek werd geopend. Vervolgens gaf u uw ontslag op de luchthaven waar u door uw belagers werd aangevallen en ging u aan de slag als verkoopster in een klerenboetiek. Op 23 april 2013, toen u van de winkel waar u als verkoopster werkte op weg was naar de woonst waar u met uw toenmalige vriend samenwoonde, werd u opnieuw aangevallen door twee onbekende mannen. Uw vriend merkte uw geschreeuw op waarna hij u ter hulp snelde, naar aanleiding waarvan hij door één van uw belagers verwond werd met een mes. Nadat de burens de politie hadden verwittigd kwam deze ter plaatse en u en uw vriend werden naar het plaatselijke ziekenhuis gebracht, waar u ongeveer een week hebt verbleven. Naar aanleiding van de verklaringen die u in het ziekenhuis aan de politie had gegeven werd opnieuw een klacht geregistreerd en in dit verband een strafonderzoek opgestart. Uw klachten leverden echter nooit enig resultaat op. De dag voor uw ontslag uit het ziekenhuis werd u er bezocht door één van uw belagers die ermee dreigde u aan te randen indien u het nog zou wagen een klacht in te dienen. Na uw ziekenhuisopname trok u opnieuw in bij uw ouders, waarna besloten werd dat u het land diende te ontvluchten en uw vader uw reis regelde. Van uw vader vernam u dat zij ook van plan waren het land te ontvluchten, doch gaf hij u hier verder geen informatie over.

Op 29 juni 2013 reisde u vervolgens per trein naar Moskou (Rusland), waar u werd opgewacht door twee mannen die u met een personenwagen tot aan de Wit-Russisch-Poolse grens brachten, waarna u de grens te voet overstak en vervolgens opnieuw in dezelfde wagen stapte en ten slotte tot in België werd gebracht. U kwam aan in België op 5 juli 2013 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw diploma met puntenbijlagen, drie Kazachse medische attesten op uw naam, drie attesten van de betrokken politiediensten uit Almaty aangaande de registratie van uw klachten, de huurovereenkomst van uw vader van het pand waar uw ouders een café uitbaatten en de expertise van de brandweer van de brand in hun café.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meerbepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaarde immers uw land van herkomst

te hebben verlaten, omdat u in Kazachstan problemen kende met de kompanen van de eigenaar van het pand dat uw vader huurde, die van uw vader een schadevergoeding eiste nadat er in het café door onbekenden brand werd gesticht. De vervolgingsdaden waaraan u naar aanleiding hiervan zou zijn blootgesteld, zijn niet ingegeven door één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land. Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Er zijn echter evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, daar u er niet in bent geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Dat uw vader sinds april 2011 een pand in Almaty huurde waar uw ouders het café 'Vostok' uitbaatten en dat in dit pand op 6 september 2011 brand uitbrak, door opzettelijke brandstichting (CGVS I, p. 6-7), in welk verband u de huurovereenkomst van uw vader en de expertise van de brandweer van de brand in het café neerlegde, wordt door mij niet betwist. Op basis van onderstaande argumentatie wordt echter geconcludeerd dat u er niet in slaagde de problemen die u en uw familieleden nadien in dit verband met de eigenaar van het pand en diens kompanen zouden hebben gekend (CGVS I, p. 7-9), aannemelijk te maken.

Vooreerst werden enkele inconsistenties en tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen, die betrekking hebben op kernaspecten van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, net zoals op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat uw vader eind september 2012 een eerste, en een maand later, in oktober 2012 een tweede bedrag van telkens 150.000 dollar aan de verhuurder betaalde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS I, p. 6, 16). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw vader twee of drie maanden na het betalen van een eerste bedrag eind september 2012, een tweede bedrag aan de verhuurder betaalde, hoewel u zich dit niet meer precies herinnerde. Toen u met uw eerdere verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd, antwoordde u dat u had gezegd dat uw vader na een maand of anderhalve maand een tweede bedrag aan de verhuurder betaalde. Uw uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigen, te meer u net voordien nog sprak van een interval van twee of drie maanden (CGVS II, p. 9). Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, net zoals op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat uw vader na het betalen van een tweede bedrag in oktober 2012 van de verhuurder nog een half jaar de tijd kreeg om hem het resterende bedrag te vergoeden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS I, p. 6, 16). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u zich opmerkelijk genoeg niet meer te herinneren of de verhuurder uw vader toen nog tijd had gegeven om het resterende bedrag te betalen (CGVS II, p. 9).

Voorts verklaarde u dat uw broer F. (...) eind oktober 2012 door vier kompanen van de verhuurder die de schadevergoeding van uw vader eiste werd aangevallen op straat. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u in dit verband dat uw broer, hoewel hij ernstig verwond werd, naar aanleiding van dit incident geen medische verzorging onderging in het ziekenhuis, omdat hij dit niet wilde (CGVS I, p. 6-7). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw broer toen op de spoeddienst van het districtsziekenhuis verzorgd werd. U herinnerde zich niet of uw broer toen in het ziekenhuis had overnacht, maar meende dat hij niet gehospitaliseerd werd (CGVS II, p. 10-11). Deze verklaringen kunnen geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw eerdere verklaring dat uw broer toen niet naar het ziekenhuis ging, hetgeen hij immers expliciet weigerde. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw broer F. (...) midden of eind december 2012 spoorloos verdween (CGVS I, p. 5). Vervolgens herhaalde u nog twee keer dat uw broer eind december 2012 verdween (CGVS I, p. 7). Toen u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd wanneer uw broer precies verdween, antwoordde u dan weer dat u zich niet meer herinnerde wanneer uw broer in december 2012 verdween en besloot u dat dit, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, begin december gebeurde (CGVS II, p. 10).

Aangaande uw eigen ondergane vervolgingsfeiten verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u naar aanleiding van het incident van 3 februari 2013, toen u bij het verlaten van het café waar u toen als opdienster werkte een eerste keer werd aangevallen door twee onbekende mannen, twee weken in het plaatselijke ziekenhuis werd opgenomen. Dit betrof het ziekenhuis 'nummer 7' van het microdistrict Kalkaman (stad Almaty), waar eveneens het café gelegen was waar u destijds als opdienster werkte (CGVS I, p. 7-8, 13, 19). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat het ziekenhuis waar u toen werd opgenomen, alsook het café waar u toen als opdienster werkte en waar u bijgevolg een eerste keer door uw belagers werd aangevallen, in de wijk Kaskelen (stad Almaty) gelegen waren. Bovendien kon u zich tijdens uw tweede gehoor plots de naam van het ziekenhuis waar u toen werd opgenomen en waar u

tevens een medisch attest van neerlegt niet meer herinneren (CGVS II, p. 12-13). In dezelfde lijn is het uiterst merkwaardig dat u zich tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal niet meer herinnerde hoe het café waar u destijds werkte heette (CGVS II, p. 11), hoewel u tijdens uw eerste gehoor de naam van dit café wel nog kon opgeven (CGVS I, p. 13). Tevens kon u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nog de naam opgeven van de kledijboetiek waar u het laatst als verkoopster werkte, toen u op 23 april 2013 bij het terugkeren van deze boetiek naar de woonst waar u met uw toenmalige vriend woonde een laatste keer door uw belagers werd aangevallen (CGVS I, p. 8, 14). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal herinnerde u zich de naam van deze boetiek dan weer niet meer (CGVS II, p. 15).

Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u de ordediensten, waar u verschillende klachten in verband met de door u ondergane vervolgingsfeiten had ingediend, waar u tevens attesten van neerlegt, nooit hebt ingelicht over de identiteit van de verhuurder, hoewel u en uw familie net door hem en zijn kompanen werden belaagd (CGVS I, p. 17, 20). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer niet te weten of u destijds de politie had ingelicht over de problemen die ontstaan waren tussen uw vader en de verhuurder en over de identiteit van de eigenaar. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring hieromtrent, antwoordde u zich deze zaken niet meer te herinneren, wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel onderschrijft (CGVS II, p. 16-17). U verklaarde zich verder zowaar niet meer te herinneren wat u destijds wel en wat u niet aan de politie had verteld. Meer nog wist u niet of uw vader de politie had ingelicht over zijn problemen met de eigenaar van het pand en de identiteit van de verhuurder (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 17). Zij opgemerkt dat het uiterst merkwaardig zou zijn indien u noch uw vader de politie had ingelicht over jullie problemen met de eigenaar van het pand en diens identiteit, aangezien u en uw broer net door zijn kompanen werden belaagd en dit de politie in verband met uw klachten bijgevolg op een juist spoor zou kunnen hebben gebracht.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, net als op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u uw Kazachse identiteitskaart verloor toen u een laatste keer door uw belagers werd aangevallen op 23 april 2013. Doordat u toen werd aangevallen viel immers uw handtas. Toen u nadien de inhoud van uw handtas opraapte vond u uw identiteitskaart niet meer terug. U deed nadien geen aangifte van het verlies van uw identiteitskaart, noch hebt u nadien een nieuwe kaart aangevraagd (DVZ, verklaring, vraag 26; CGVS I, p. 8, 14-15). Na de vraag aangaande het ontbreken van uw Kazachse identiteitskaart eerst meermaals te hebben ontweken, verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal uiteindelijk dat u uw Kazachse identiteitskaart lange tijd, namelijk enkele jaren geleden, verloor (CGVS II, p. 2-4), wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw eerdere verklaring hieromtrent. Meer nog kon u zich tijdens uw tweede gehoor niet meer herinneren in welke omstandigheden u dit identiteitsdocument kwijtraakte, noch of u na het verlies van dit document een nieuwe kaart had aangevraagd (CGVS II, p. 4). Daar uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u uw identiteitskaart net kwijtraakte toen u door uw belagers een derde keer werd aangevallen, toen zij ook uw toenmalige vriend met een mes verwonden, en naar aanleiding waarvan u een week in het ziekenhuis werd opgenomen, is het geenszins aannemelijk dat u zich nadien plots niet meer kon herinneren in welke omstandigheden u uw identiteitskaart verloor en het verlies ervan op een ander tijdstip situeerde.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent consistente en coherente informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Voorts bleek u onaannemelijk vaag en werd in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld, en bovendien een bijkomende tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen vastgesteld, aangaande het verdere verloop van uw problemen. Zo wist u niet hoe het uw familie na uw vertrek uit uw herkomstland verder verging, noch of er nieuws is over uw broer, die in oktober 2012 door jullie belagers werd aangevallen en vervolgens in december 2012 spoorloos verdween, en u verklaarde tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal hier ook op geen enkele manier naar te hebben geïnformeerd, niettemin u na uw vertrek nog over de contactgegevens van uw familieleden en kennissen uit Kazachstan beschikte. Uw uitleg, dat u vreest om verder slecht nieuws te vernemen, en het feit dat u na aankomst in België de contactgegevens van uw kennissen en familieleden hebt weggegooid, strookt geheel niet met uw andere verklaring dat u erg bezorgd bent over het lot van uw familieleden (CGVS II, p. 4-6). Van iemand die zijn/haar land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging aldaar, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij er alles aan zou doen om het verdere verloop van zijn/haar problemen in zijn/haar land van herkomst op te volgen. Zij hierbij opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat u uw ouders vanuit België één keer hebt trachten te contacteren, maar u hen niet kon bereiken, waarna u geen pogingen meer hebt ondernomen om met hen in contact te kunnen komen (CGVS I, p. 4, 10), wat

niet te rijmen valt met uw latere verklaring dat u hen nooit hebt trachten te contacteren na uw vertrek uit Kazachstan. U was ten slotte evenmin op de hoogte van de stand van zaken van de strafonderzoeken die werden geopend naar aanleiding van uw klachten (CGVS I, p. 21). Daar ook deze elementen raken aan de kern van uw asielaanvraag, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen aflegde, wat evenmin het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd. Dat u in de door u omschreven omstandigheden geen enkele poging zou hebben ondernomen om zich te informeren over het verdere verloop van uw problemen, in het bijzonder het lot van uw naasten, om wie u verklaart erg bezorgd te zijn, doet eveneens ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in uw herkomstland.

Aangaande de documenten die u neerlegde ter staving van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u en uw familieleden zouden hebben gekend met de verhuurder van het pand waar uw ouders het café uitbaatten en diens kompanen, namelijk drie Kazachse medische attesten op uw naam en drie attesten van de betrokken politiediensten uit Almaty aangaande de registratie van uw klachten, zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig verhaal kracht bij te zetten. Gelet op bovenstaande argumentatie op basis waarvan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verhaal.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene afreis van Kazachstan naar België. U verklaarde dat u per trein van Almaty naar Moskou (Rusland) reisde, waar u werd opgewacht door twee mannen die u met een personenwagen naar België vervoerden. Onderweg stak u de Wit-Russisch-Poolse grensovergang te voet over, waarna u met dezelfde wagen uw reis verder zette. U was onderweg van Kazachstan naar België niet in het bezit van een geldig reisdocument en u werd niet persoonlijk gecontroleerd. U zou evenmin afspraken hebben gemaakt met de personen die u onderweg van Moskou naar België begeleidde (CGVS I, p. 9-10, 15-16). Deze uitleg is niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij hoogtechnologisch materiaal wordt ingezet. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder gevonden en gecontroleerd te worden de EU, te voet via Polen, zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 9-10). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het in dit verband bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS I, p. 16). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocumenten – u verklaarde op het moment van uw vertrek geen geldig Kazachs paspoort te hebben gehad (CGVS I, p. 15) – bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag en gelet op bovenstaande tegenstrijdigheid in verband met het ontbreken van uw Kazachse identiteitskaart (supra), kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u niet over dit identiteitsdocument zou beschikken. Bijgevolg heerst het vermoeden dat u ook uw Kazachse identiteitskaart bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u verklaarde dat u, als niet-etnisch Kazachse, in Kazachstan moeilijk aan een job kon geraken die zou aansluiten op de studies die u er hebt gevolgd. U kon echter wel in verscheidene andere sectoren gemakkelijk aan de slag (als opdienster in een café, schoonmaakster in een luchthaven of verkoopster in een boetiek) (CGVS I, p. 11-14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Etnische spanningen of nationalistisch geïnspireerd geweld tegen minderheden

zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan. In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden in het algemeen, of voor etnische Tataren in het bijzonder. Hoewel het mogelijk is dat etnische minderheden in Kazachstan te maken krijgen met daden van discriminatie op vlak van tewerkstelling zoals u deze omschreef, meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw Kazachs rijbewijs en diploma met bijlagen) zijn niet van dien aard om bovenstaande conclusie te kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over uw identiteit en opleiding, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij is tevens van mening dat er *in casu* sprake is van machtoverschrijding.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om met concrete argumenten de motivering in de bestreden beslissing dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weerleggen. Verzoekende partij betoogt desbetreffend louter dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Evenwel merkt de Raad op dat het zich louter niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging geen enkel soelaas biedt, aangezien het verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar relaas te staven. Verzoekende partij legt uit dat zij, eens zij de beslissing had genomen om haar land te verlaten, zij zich niet meer heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigen die haar asielrelaas kunnen bewijzen. Zij benadrukt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en men hier in dergelijke geestestoestand niet aan denkt. Verzoekende partij wenst er vervolgens aan te herinneren dat, indien de bewijslast inderdaad op haar rust, deze wel dient te worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier, gelet op de zeer speciale situatie waarin een (kandidaat-)vluchteling zich bevindt. De bewijslast moet beoordeeld worden in functie van de reële mogelijkheden voor de kandidaat-vluchteling om de bewijzen in kwestie te vergaren, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wijst vervolgens op de "*constante rechtspraak*" volgens dewelke de asielzoeker kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas, hetgeen volgens haar *in casu* het geval is. Verzoekende partij duidt er tenslotte nog op dat, wanneer er twijfel blijft bestaan (over bepaalde elementen en verklaringen), deze ten goede dient te komen aan de asielaanvrager.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verzoekende partij nergens wordt verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar asielrelaas te staven, noch blijkt dat van haar verwacht wordt dat zij zich nog langer in gevaar zou hebben gebracht om bepaalde documenten te verzamelen. De argumentatie die dienaangaande wordt aangevoerd is dan ook niet relevant.

Aangaande het betoog dat verzoekende partij kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas en dat, wanneer er twijfels zijn, haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er zich in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Tevens benadrukt de Raad wederom dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de

geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing – en uit onderhavig arrest – blijkt echter dat dit *in casu* niet het geval is. Bijgevolg kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.7.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, is verzoekende partij van mening dat deze niet van aard zijn om de feiten te wijzigen zoals zij zich hebben voorgedaan. Verwijzend naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, stelt verzoekende partij dat onjuiste verklaringen op zich onvoldoende zijn om de status te weigeren. Valse verklaringen in een asielaanvraag nemen niet weg dat de betrokkene wel degelijk ernstige redenen kan hebben om te vrezen voor vervolging en moeten aldus getoetst worden aan de ernst van de ingeroepen feiten. De vaststelling dat de asielzoeker onjuiste verklaringen heeft afgelegd, ontslaat de asielinstanties dan ook niet van de verplichting om zich af te vragen of er sprake is van een vrees voor vervolging. Voorts meent verzoekende partij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties verklaard kunnen worden door de door haar gegeven verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij duidelijk stelde dat zij nog niet in staat was om over alles te spreken, dat zij, sinds zij gekalmeerd is, alles vergeten is en dat ook door het lange tijdsverloop zij mogelijks andere zaken kan verklaren.

2.2.7.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat de vele fundamentele tegenstrijdigheden en inconsistenties in de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot essentiële onderdelen van het door haar verkondigde asielrelaas en de vaststelling dat verzoekende partij onaannemelijk vaag bleek te zijn aangaande het verdere verloop van haar problemen en bovendien desbetreffend een manifest gebrek aan interesse en een bijkomende tegenstrijdigheid werden vastgesteld, ertoe hebben geleid dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsproblemen die verzoekende partij persoonlijk zou hebben gekend in Kazachstan, waardoor kan worden besloten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst. Aangezien voormelde bevindingen, zoals reeds gesteld, allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. Verder stelt de Raad nog vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal van 19 augustus 2013 en 4 juni 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat verwerende partij niet afdoende zou hebben onderzocht of er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Inzake de verwijzing van verzoekende partij naar de door haar gegeven verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties te verklaren, wijst de Raad er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RVS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De uitleg dat verzoekende partij zich bepaalde pijnlijke gebeurtenissen niet meer wenste te herinneren, neemt niet weg dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht. Wat betreft de opmerking inzake het tijdsverloop, is de Raad van oordeel dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal

verklaringen heeft afgelegd die flagrant tegenstrijdig zijn met de verklaringen die zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Dat al deze opmerkelijke tegenstrijdigheden en inconsistenties, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van haar asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neerlegde waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.8.1. Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat zij documenten heeft bijgebracht die op objectieve wijze de werkelijkheid van de door haar aangehaalde feiten bewijzen. Betreffende deze documenten beperkt verwerende partij zich evenwel tot een algemene motivatie omtrent de wijdverspreide corruptie in haar land van herkomst. Uit de motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet af te leiden waarom de door verzoekende partij bijgebrachte documenten als vervalsingen worden beschouwd, des te meer gezien de documenten die niet van aard zijn haar asielrelaas te bewijzen, niet als vervalsingen worden beschouwd.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat door verwerende partij tevens gemotiveerd wordt dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en dat gelet op de motivering in de bestreden beslissing op basis waarvan de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden, deze documenten nog weinig ondersteuning kunnen bieden. De Raad treedt deze motivering bij en is van oordeel dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De Raad stelt voorts vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing enkel aansluitend opmerkt dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier is gevoegd (administratief dossier, stuk 14, deel 2), blijkt dat in Kazachstan documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn gezien de wijdverspreide corruptie aldaar. Dergelijke informatie, die door verzoekende partij niet wordt weerlegd in haar verzoekschrift, versterkt de conclusie dat aan de door haar voorgelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht, doch de Raad wijst erop dat deze conclusie niet enkel gebaseerd is op deze informatie, zoals duidelijk blijkt uit bovenstaande uiteenzetting.

2.2.9. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij zich voor haar beslissing baseert op documenten van 2009, 2010 en 2011, die derhalve dateren van voor de door verzoekende partij aangehaalde feiten hebben plaatsgevonden, meent de Raad dat de loutere vaststelling dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd dateert uit 2009, 2010 en 2011, niet volstaat om aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of niet correct zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nalaat enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kan aantonen dat de informatie door verwerende partij aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen, niet meer actueel of niet correct zou zijn. De motieven van de bestreden beslissing waarbij verwerende partij zich baseert op de landeninformatie in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij bemerkt dat er geen enkel gevolg werd gegeven aan de door haar neergelegde klachten, hetgeen volgens haar aantoonde dat zij niet kan rekenen op de bescherming van haar nationale autoriteiten, wijst de Raad er nogmaals op dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, zodat de opmerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de Kazachse overheid als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met

de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Gelet op de vaststelling dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, en daarenboven de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, kan verwerende partij terecht besluiten dat er in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet aanwezig is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT